

sammen med vort Forslag. Han omtaler paa flere Steder Forholdet mellem den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov og Fattigloven og paaviser, hvor karrig og knapt Understøttelserne tildeles de gamle. De her foreslaaede Takster gaa ud paa, at Familieforsørgere paa 60—65 Aar skulle have 200 Kr., paa 65—70 Aar 250 Kr., paa 70 Aar og derover 300 Kr. Altsaa 300 Kr. er der sat som Maksimum for Familieforsørgere. Men dersom de gamle ikke ere i Stand til selv at fortjene noget eller fra anden Side have Tilskud, ville disse Summer i mange Tilfælde vise sig at være alt for lavé. Naar det er Tilfældet med faste Takster, vil jeg ikke ret godt kunne slutte mig dertil, i alt Fald vil jeg ikke være i Stand til at foreslaa saadanne Takster. De Takster, jeg skulde kunne ønske, vare Takster, der som disse vare stigende med Alderen og dernæst saaledes indrettede, at det var muligt for Kommunalbestyrelserne, som have at gøre med Tilkendelse af Understøttelser, at tage Hensyn til Helbredstilstanden hos de vedkommende i de forskellige Alderstrin, saaledes at, naar nogen paa et vist Alderstrin havde svagere Helbred, end der er normalt for den Alder, skulde man være berettiget til at forhøje Understøttelserne, saa at han kom op i en højere Klasse. Naar man kunde faa faste Takster af den Beskaffenhed, at hvad der bliver fastsat i Loven, egentlig maatte betragtes som Minimum for hver Aldersklasse, og saaledes at man var berettiget til at forøge Understøttelsen, eftersom Trangen dertil var større, skulde jeg meget gerne gaa med til at fastsætte bestemte Takster. Hvor nødvendigt det kan være at kunne forøge Understøttelserne, maa jeg maaske tillade mig at nævne et enkelt Eksempel paa. Jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at de Beretninger, som fremkomme i Pressen om den Maade, hvorpaa Understøttelsesloven virker, skulde jeg ikke komme ind paa, men alle ærede Medlemmer vide, at der ofte er kommet bitre og velbegrundede Klager frem over den Maade, hvorpaa Understøttelserne ere blevne tildelt. Mit Eksempel er fra et Sogneraad i Nærheden af Grænaa. Den alderdomsunderstøttede Mand var 69 Aar, Konen 67. Hun var stadig senge- liggende og skulde stadig plejes, hvorfor Manden nødvendigvis maatte blive hjemme. Den Smule Arbejdskraft, han havde tilbage, kunde han ikke faa Lejlighed til at anvende. Han fik en Alderdomshjælp af 160 Kr. aarlig. Selvfølgelig var det en alt for ringe Hjælp, og han maatte derfor anmode

velgørende Mennesker om Støtte. Man skulde altsaa, mener jeg, have saadanne faste Takster, at Sogneraadene vare i Stand til at gaa op over dem.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) betegnede vort Forslag som meget dyrt og mente, at det lod sig ikke gennemføre, uden at man samtidig vilde paalægge Befolkningen flere Forbrugsskatter. Jeg skal med Hensyn hertil sige, at saaledes som vi have affattet vort Forslag, mene vi, det er gennemførligt med de nuværende Statsindtægter. Vi tro ikke, at man behøver at paalægge Befolkningen yderligere Skatter, hvis dette bliver vedtaget. Jeg skal saaledes henvise til, at de indirekte Skatter, siden vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven, altsaa siden 1890—91 ere stegne med et samlet Beløb af 14,667,000 Kr. Hvis man tidligere havde taget rationelt fat paa denne Sag, havde baandlagt blot en Del af denne Stigning i de indirekte Skatter vilde man have haft tilstrækkelige Midler til deraf at kunne løse dette Spørgsmaal paa den Maade, vi have tilladt os at foreslaa, og da de indirekte Skatter ere i stadig Stigning, er jeg sikker paa, at der vil komme tilstrækkelige Midler ind dertil, naar man samtidig sparer paa andre Maader i Statshusholdningen. Det vil man ogsaa være i Stand til, og jeg finder derfor, det er berettiget, at dette Spørgsmaal løses, uden at man gaar til særlige Forbrugsskatter. Den ubemidlede Befolkning, som skal have Gavn af dette Lovforslag, er allerede betynget af de indirekte Skatter i saa høj Grad, at det efter min Mening vilde være en stor Uretfærdighed, om man vilde gaa videre paa de indirekte Skatters Omraade. Skulde det saa være nødvendigt til andre Formaal at forøge Statsindtægterne, maa man søge et andet Skattegrundlag, og der vil jeg henvise til en Formue- og Indtægtsskat med stigende Skala. Skulle vi skaffe Staten forøgede Indtægter, maa vi ty til dette Mittel.

Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 5te Valgkreds (Byriel-Jensen) gjorde den Indvending mod vort Forslag, at dets faste Begyndelsestakster vilde bevirke, at adskillige trængende slet ingen Understøttelse vilde faa, idet Sogneraadene rundt omkring paa Landet simpelt hen vilde undlade at hjælpe de gamle, naar de fandt, at Trangen ikke var saa stor, som den maatte være, for at de skulde yde disse Understøttelser. Jeg vil dertil svare, at hvis Sogneraadene bære sig saaledes ad, gøre de simpelt hen Brud paa Loven.